

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA SARGANTANA COBEJOSA

per FARELL

La sargantana s'ha enfadat en trobar el cau esbotzat

mes surt del seu desconsol en veure el senyor cargol.

En lluita molt desigual logra prendre-li el casal.

De tothom és admirat el seu gest tan descarat

Un cargo'aire eixerit tot buscant l'ha recollit

La sargana ja preveu que pot dir a tothom adéu

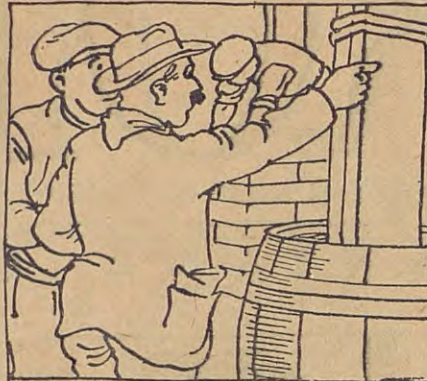
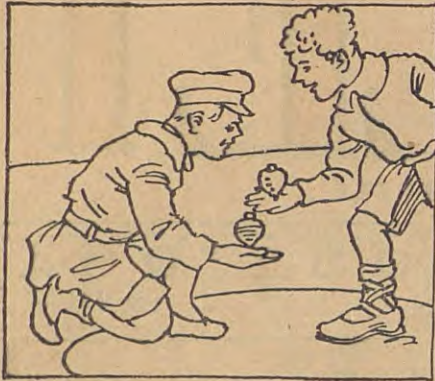

perquè sempre al fi veuràs: tal faràs tal trobaràs.

Les dues sortis

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

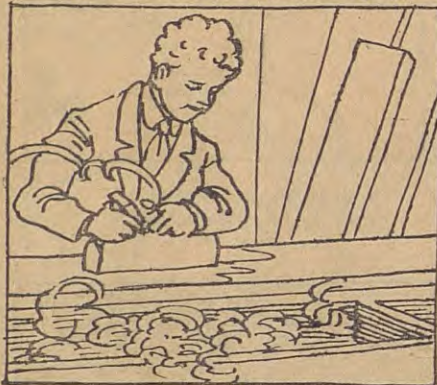
En Moisès i en Francesc eren dos nens veïns, que degut a què les seves famílies eren amigues, tot el dia quan no eren a col·legi estaven plegats, ara a casa en Moisès, ara a casa en Francesc. Així de menuts varen anar creixent agermanats. Mentrestant els pares d'en Moisès que s'havien dedicat a contractistes d'obres, anaren prosperant

molt fins que els semblà que aquell pis era poc a propòsit per la seva actual posició, i determinaren d'anar a viure en un pis tot luxós, i no trigaren gaire temps a adquirir un magnífic auto.

Això fé, naturalment, que encara que l'amistat subsistí la mateixa, el no ésser veïns el deixà més apartats.

La família d'en Francesc continuà amb la mateixa modestia de sempre; no els mancava res, però no els sobrava gran cosa.

Als deu anys, en Moisès començà el batxillerat i anà a participar-ho tot cofoi al seu amic. Com més les visites s'anaven fent clares, més s'anava refredant l'amistat d'aquells dos nens i

d'aquelles dues famílies que en la pobresa havien estat tan íntimes. En Francesc quedà tot consirós amb la nova del seu amic, car ell en lloc de començar el batxillerat, entrà d'aprenent en un taller de fusteria. Mentre en Moisès anava avançant cursos, en Francesc anava c'avant claus i remenant l'aigua-cuit. Quan en Francesc

fou declarat fadrí, complia els setze anys i amb el que guanyava ajudava als seus pares, els quals eren molt feliços dins la modestia de vida que portaven. No passaven dues setmanes que no anessin a la caixa d'estalvis a dar-hi algun duret a augmentar la pila que hi tenien, que començava a fer goig.

Mentrestant, en Moisès que havia acabat el batxillerat, es disposava a estudiar la carrera d'advocat, amb la il·lusió del seu pare que ja se'l veia fet ministre. Les amistats d'en Moisès en el nou medi que vivia l'havien tornat un noi *bien*, aficionat als toros, al xarleston i altres excessos. El cas és que si fins llavors els cursos s'havien aprovat

amb relativa normalitat, des que la llibertat de l'Universitat havia estat esmerçada en les aficions recreatives, les assignatures en valien de menys, i en arribar el fi del curs, allò fou una *debàcle*. La collita de carbasses hauria fet feliç el pagès més exigent... però això no era per posar-se de mal humor, al contrari, encara feia *b en*.

D'aquesta manera l'únic que apre-

nia, és dir, que ja tenia ben après en Moisès, era el gastar diners. Un dia que el pare d'en Francesc trobà el pare d'en Moisès, li participà que el seu fill amb els estalvis d'uns quants anys havia posat una modesta botigueta de fuster, i que com el noi era intel·ligent i complidor, mai li mancava feina, i la paròquia anava creixent.

— Home, a propòsit, féu el pare

d'en Moisès, digui-l que passi per casa que li faré un encàrrec. I en Francesc anà a casa el seu antic amic a rebre l'encàrrec, que consistia en fer un armari. En Moisès no sabé estar-se de dir-li en veure'l amb el senzill traço del treball: — Quin ofici més poc fi que t'has triat!.. has d'anar vestit de qual-sevol manera; no t'estranyis si algun

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

POCA COMPETENCIA

Un home que no trobava feina enlloc, decidí emigrar als Estats Units. Arribant a Nova York, hagué de passar l'examen dels oficials d'immigració, els quals li van preguntar:

— I a quin ofici pensa dedicar-se vostè en la nostra nació?
 — Oh, no sé qualsevol manera de guanyar-me la vida honrarament!
 — Pot entrar doncs; no trobarà gaires competidors en aquest ofici.

POLIDESA

— Nen, que has tirat les pelloses a terra quan menjaves cacauets en el tramvia?
 — No, mamà! les he posades a la butxaca d'un senyor que seia al meu costat.

EXACTITUD

Un propietari rural, acompanyava un grup de visitants a donar el volt per la seva finca. Des de l'extrem d'un marge, s'obirava en la distància una gran massa de roques, i assenyalant-les, el propietari explicà:

— Veieu, aquelles roques d'allà

baix, tenen dos milions d'anys, sis mesos i vuit dies.

— Home! quina exactitud judicial és aquesta! Com ho pot saber?

— Perquè fa sis mesos i vuit dies que un geòleg que va venir a fer-me el pou artesià, em digué que aquelles roques tenien dos milions d'anys.

BON PARTII

— Aquesta noia té intel·ligència per dos.
 — Casa-t'hi doncs, et convé!

EFFECTES DEL PORRÓ

Un urbà portà un automòbil al dipòsit, acusant el xofer d'estar embriac. L'acusat ho negava.

— Com ho provarà que estava embriac? — exclamava, indignat.

— Molt senzill — féu l'urbà, adreçant-se al seu superior. — Veurà que he trobat aquest individu al carrer de Mallorca queixant-se al tinent d'alcalde del districte del mal estat de l'asfalt.

— Però això no prova que estigués embriac.

— Sí senyor, perquè ell parlava amb el tinent d'alcalde, però el tinent d'alcalde no hi era!

BONA OBRA

— Fill meu, procura fer favors al pròxim tant com puguis.

— Sí, papà, ja ho faig. Avui mateix n'he fet un al senyor Rafeques.

— Quin favor li has fet?

— Quan sortia de casa ha dit mirant el rellotge: «Em sembla que el tren se m'escaparà». I jo llavors li he abordat el bulldog... i ha arribat a temps a l'estació.

FIDELITAT

Davant la xarcuteria un xicot s'era plantat, i mirant-se les salsitxes no parava de xiular.

El dependent, des de dintre, va cridar-li, amoïnàt:

— Noi, ves-te'n a casa teva si tens ganes de xiular.

— Es que — contestà el xiulaire — he perdut el meu Leal.

— Quin Leal? — El gos — Però home, aquí has de vení a xiular? Vés al Parc, si vols trobar-lo, o bé a l'Institut Ferran.

Que et penses que és aquí a casa que xiules aquí al davant?

— No sé si ho penso o no ho penso — el xicot li contestà

— però el que veig ja fa estona, que quan xiulo o dic, Leal, les salsitxes es belluguen om si anessin a lladrar.

VERÍDIC

El doctor Matesanz anava a ficar-se al llit quan el telèfon trucà. Hi coregruà i escoltà la veu d'un client que

per En GUILLEM D'OLORÓ

demanava que anés a visitar-lo amb urgència.

De pressa es vestí, i quan sortia, el telèfon tornà a trucar. Era un altre client, veí del primer, que també re-

clamava sa presència, excusant-se però, per causar-li la molèstia que representava fer-lo córrer pel mon en aquella hora de vespre.

— Oh, no es preocupi, — respongué el doctor Matesanz — justament ara sortia per visitar un malalt que viu prop de casa de vostè i podré matar dos pardals d'un sol tret.

LA TINTA

— El nen s'ha begut la tinta!
 — Oh, negra dissort!

QÜESTIÓ PELUDA

El petit Joan estava tot intrigat mirant la clepsa lluent d'un senyor vell et que estava de visita a casa dels seus papàs. Per fi, no podent resisitir més, es decidí a interrogar-lo.

— Per què no té cabells al cap, senyor Carulla?

— Perquè el meu cap treballa tant que no té temps d'entretenir-se a fer cabell — contestà el vell senyor.

— Ah! — exclamà en Joanet... — Vet aquí! ara entenc per què la mamà no té bigoti!

REMEI PRÁCTIC

La dispesera entrà a la cuina i trobà la cuinera tota amoïnada.

— Què li passa, Carmeta?

— Ai, senyora! Que he tirat sal a l'olla dues vegades!

— No s'amoïni, dona! Tiri-hi el doble d'aigua i servirà per dos àpats.

DESGRACIAT!

— He sentit dir que a casa de vostè tots són artistes?

— Sí. La meva dona és violinista, el meu fill és pianista, la meva filla violoncel·lista, el meu cosí saxofonista i jo... jo, pessimista!

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

(Continuació)

tat, en els quals s'havien aglomerat tots els habitants de Basra admirats de la beutat de Nureddin i de la meravellosa obra d'Allah que ell constituïa.

I passà tot allò que passà! Això pel que respecta a Nureddin.

Pel que respecta a son germà Xamseddin... escolteu!

El viatge que en companyia del Soldà havia emprès cap a la banda de les Piràmides, tocà a la fi i tots dos retornaren a llurs respectius palaus:

— On és el meu germà Nureddin? — preguntà als servidors que el reberen, estranyat de no veure'l.

— Senyor, — respongueren — ja fa molts dies que se n'anà a fer un passeig que tenia de durar tres dies, segons ses paraules; però ja us diem que aquestos tres dies ja en fa molts i molts que han passat i no ha retornat.

Xamseddin quedà molt apesarat amb les paraules de sos servents i com més dies veia passar sens que el seu germà Nureddin retornés, més i més profunda venia la seva pena. «Certament, — pensava — la causa de la seva

fugida no és altra que les paraules dures que jo li vaig adreçar la vigília del meu viatge amb el Soldà. No em queda, doncs, altre remei que reparar la malifeta i fer cercar el meu bon germà per donar-li satisfacció».

I Xamseddin anà a trobar el Soldà i el posà al corrent de tot el que li passava. El Soldà envià propis per totes les contrades amb una lletra amb el segell ordenant que Nureddin fos cercat per tot arreu; mes al cap d'algun temps tots els correus estigueren de retorn sense ni la més vaga notícia del fugitiu.

Podeu comptar la tristesa del Soldà que tant estimava els dos Visirs i la desesperació de Xamseddin en veure que la seva duresa havia provocat la fugida del seu germà estimat! Però passà el temps que tot ho esborra i Xamseddin ana aconsolant-se i uns mesos mes enllà s'enamorà de la filla d'un noble ciutadà d'aquella ciutat, féu son contracte nupcial i es mullerà amb ella.

Allah que tot ho governa i és Amo i Senyor dels destins de totes les criatures, volgué que el casament de Xamseddin i el de Nureddin, tinguessin lloc el mateix dia i a la mateixa hora. I encara volgué més! Volgué que a la mateixa hora i al mateix instant la muller de Xamseddin, Visir d'Egipte, portés al món una nina com no n'hi hagués d'altra semblant en bellesa i en tota mena de gràcies, i la muller de Nureddin, Visir de Basra, deslliurés un infant incomparable a cap altre del món del seu temps.

Al fill de Nureddin, en gràcia a la seva bellesa, li posaren per nom Hassan Badreddin ⁽¹⁾ i a la filla de Xamseddin, per les seves gràcies inenarrables li posaren per nom Sett-el-Hosn ⁽²⁾ I mentres a Basra es celebraven grans festes pel naixement del fill del Visir, a Al-Kahirat n'eren celebrades d'altres pel naixement de la filla de Xamseddin.

(1) Hassan: El Bell; Badreddin: Lluna de la Reigió.
(2) Sobirana Beutat.

Hassan Bradreddin

Nureddin, desempenyan les funcions de Visir de Basra, tingué tota mena de prosperitats; guanyà diners de tal manera que hom el podia considerar entre la gent més rica del país, tenia nombrosos negocis i eren incomptables els vaixells de la seva propietat que navegaven pel seu compte per totes les mars del món. Els malsde-cap propis dels negocis i del Visirat no li feren, però, oblidar l'educació del seu fill, per al qual cercà un preceptor que era tingut per l'home més savi de tota la terra alarba i així, sota els consells de tan preclara persona, Hassan Badreddin anà creixent no sols en bellesa i perfeccions sinó també en intel·ligència. Durant tot el temps que durà la seva educació, no eixí mai del palau de son pare, perquè el vell preceptor exigia una gran atenció per a les seves lliçons; però quan Hassan Badreddin hagué acabat els seus estudis, es dir, quan tingué quinze anys, son pare el vestí amb uns hàbits luxu-

síssims li féu guarnir un cavall dels millors que tenia a les quadres i el féu venir al palau del Soldà per tal de presentar-lo a tan augusta persona.

No podeu imaginar-vos l'admiraçió que despertà per tota la ciutat la bellesa d'aquell atlot tan intel·ligent i per tot arreu hom sentia exclamacions: «Ja Al'lah! Quina meravella! Quina Lluna! Que Al'lah el guardi de tot ma'l!»

Quan el Soldà veié aquell prodigi de beutat i d'intel·ligència, quedà prendat i corprès, i tot seguit l'estimà de tan gran manera que encarregà a son pare que no deixés pas de fer-li anar ni un sol dia, perquè sentia que no podria pas passar-se sense l'amable companyia del seu fill.

I heus ací que mentres Hassan Badreddin devingué l'estimat i l'afavorit del Soldà, son pare Nureddin caigué malalt de molta gravetat. Els metges començaren a desconfiar de salvar-lo i, per fi, li ho participaren clarament. Aleshores el bon pare Nureddin cridà al capçal del llit el seu fill únic i estimat i li digué aquestes paraules:

— Has de saber, fill meu, que aquest món és una habitació passatgera; però el món futur és eternal!

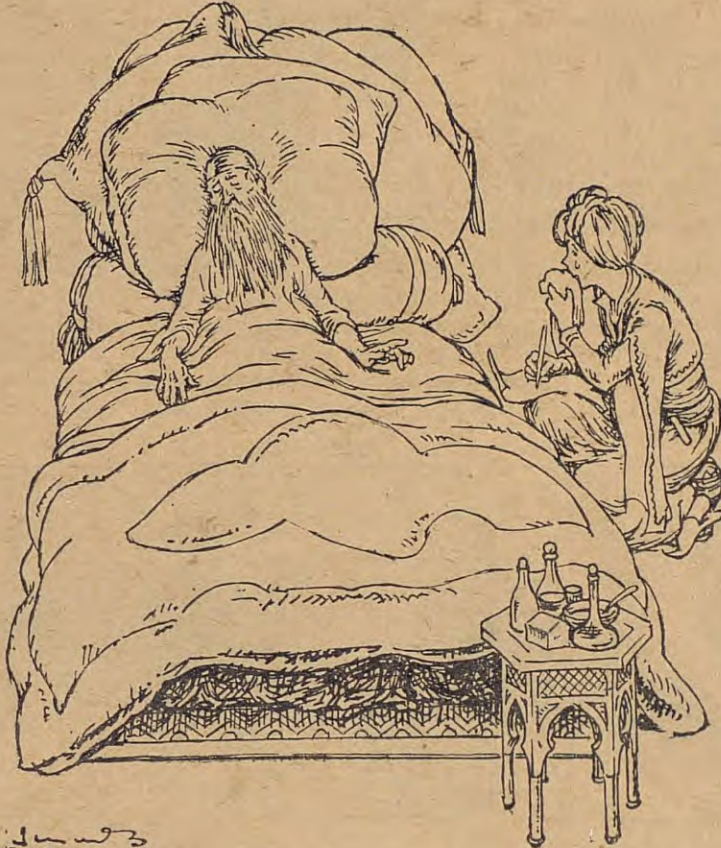
Abans de morir jo vull donar-te alguns consells: Escolta'ls bé i obre'ls-hi el teu cor!..

I Nureddin començà a donar a Hassan les millors regles per conduir-se amb la societat i per dirigir la seva pròpia existència.

Després d'això Nureddin remembrà el seu germà Visir d'Egipte, la seva terra, els seus parents i tots els amics que tenia a Al-Kahirat; i amb aquests records no pogué per menys que plorar amargament de pensar que ja no tornaria a veure, abans de morir, tantes i tantes coses estimades. Aleshores pensà que encara tenia recomanacions a fer al seu fill, i li digué:

— Fill meu, recorda't bé de les paraules que ara vaig a dir-te perquè són de gran importància. Has de saber que jo tinc a Al Kahirat un germà que es diu Xamseddin, el qual és Visir d'Egipte; ell és, doncs, ton oncle. Ja fa molts anys que ens vàrem deixar

un xic renyits; ara, doncs, et dictaré les meves darreres instruccions, relatives a aquest afer; agafa un pergami i escriu tot el que vaig a dictar-te: «En nom d'Al'lah el Clement, el Misericordiós...» i així anà dictant al seu fill tota la seva història des del començament fins a la fi; amb la da'a de la seva arribada a Basra, de les seves noces amb la filla del vell Visir; li dictà tota la seva genealogia completa, amb els seus ascendents en línia di-

recta i indirecta, els noms de son pare i de son avi i de son besavi, amb llur origen, llur grau de noblesa personal i adquirida, en fi, la línia paterna i materna.

Després li digué:

— Conserva, fill meu, amb molta cura, aquest document, i si per la força del destí t'arrabés alguna desgràcia, retorna al país d'origen de ton pare, allí on jo fui nat, la ciutat pròspera d'Al-Kahirat. Allí demanaràs l'adreça del meu germà ton oncle, el Visir, el qual viu en el nostre palau; et presentaràs a ell i li transmetràs, de part meua, la pau. Li diràs que he mort a l'estranger, molt afligit de no poder abraçar-lo abans. Vet ací, fill meu Hassan, els consells que jo volia donar-te abans de morir: Jo et con-juro a què mai els oblidis!

Aleshores Hassan Badreddin plegà curosament el pergami que acabava d'escriure, hi marcà el segell de Visir

de son pare, l'embolicà amb un tros de tela encerada per tal de preservar-lo de l'humitat, i se'l cosí dintre els plecs del seu turbant entre la tela i el casquet (1), i quan estava acabant de fer aquesta feina, son pare el bon Visir Nureddin, lliurà l'ànima a Al'lah.

El pobre Hassan Badreddin fou colpit de tal manera per la mort de son pare, que semblava que havia de tornar-se boig de desesperació i, en general, tothom l'acompanyà en la seva pena perquè les boneses de son pare havien arribat al cor dels més grans i al dels més humils.

Però com sigui que les cerimònies funeràries foren allargades per Hassan Badreddin durant dos mesos i durant tot aquest temps no es cuidà ni tan sols d'anar a visitar el Soldà, aquest començà a pensar que Hassan Badreddin el menyspreava amb aquest oblit i de primer antuvi s'entristí; després anà passant de la tristesa al despit i del despit a l'odi, fins que en lloc d'anomenar-lo Visir substituí de Nureddin son pare, conferí tan honorífic càrrec a un altre jove xambelan i contra Hassan Badreddin dictà una ordre d'empresonament i confiscació de tots els béns.

La seva sort, en mig de tot, fou que un pobre mameluk (2) que l'estimava molt, fugí corrent del palau del Soldà i anà a avisar-lo perquè pogués escapar-se i gràcies a això no ho passà pitjor; però la fugida tingué de fer-la amb tanta precipitació que no li deixà ni temps d'agafar diners per emprendre el viatge.

Tot això s'esqueia a la tarda. Al cap de bona estona de caminar passà per davant del cementiri on hi havia la turbèh (3) de son pare; hi entrà, i com ja era més de mitja tarda, es decidí a passar-hi la nit. Al cap d'una estona que s'estava a dintre assegut,

(1) Ja és sabut que el turbant està format pel casquet o fes, ordinàriament verme'l, i una faixa de seda o de qualsevol tela, enrollada al voltant del cap.

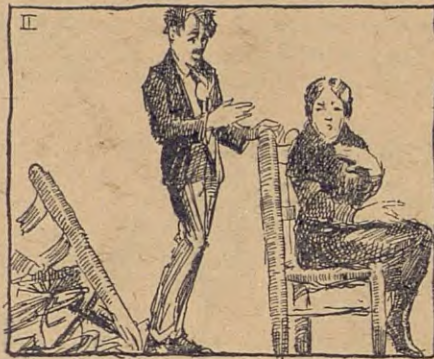
(2) Esc'au.

(3) Sepultura en terra amb una llosa de pedra al damunt, dins d'una petita edificació.

L'oncle i la tia

L'oncle Ton era un bon home, però irascible i viu de geni, encara que després de les seves rabietes se'n penedia i hauria volgut desfer-se en obsequis per conciliar-se la bona gràcia de la persona ofesa. Però a vegades no hi

era a temps. Així li va passar amb la tia Pepa, la seva muller, dona de molta paciència però que acabà per acabar-la després de vint anys de matrimoni i un dia que l'oncle Ton li movia un soroll per motius fins avui ignorats

ja que el bon home s'enfadava per nores i s'anava enfilant ell tot sol, la pacient tia Pepa digué prou! va fer el farcellet de la roba i se n'anà a viure amb la seva germana, en una caseta dels afores del poble. L'oncle Ton, més

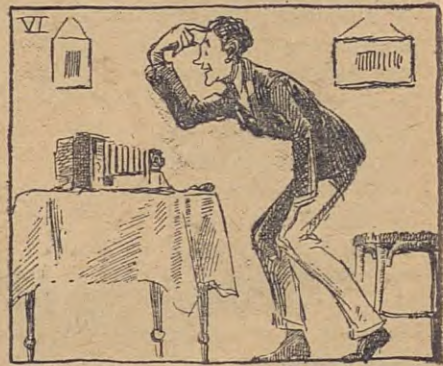
tard, penedit del seu enuig i tocant-ne les tristes conseqüències desitjava obtenir el perdó de sa irada muller, però per *aguantar el punt* no es decidia a anar-la a veure.

Ella, per altra part també desitjava

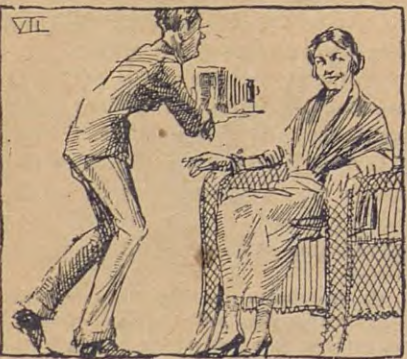

tornar a casa però no volia fer res que primer el marit no li portés ses excuses.

L'oncle Ton i la tia Pepa eren oncle i tia perquè tenien un nebot, l'eixerix Quico, el qual en veure la situació en

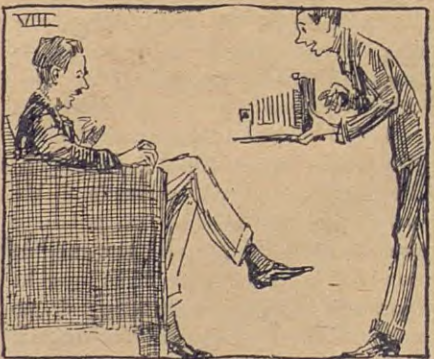

què estaven els seus parents, decidí arreglar-la tan aviat com pogués. Era fotògraf d'afició i decidí fer un retrat de cadascú i dur-lo a l'altre per tal de preparar el camí a la reconciliació.

Però la cosa anà millor del que ell volia:

Retratà la tia primer i després l'oncle, cadascú a casa seva i sense dirlos el per què de la fotografia. Però la

casualitat volgué que s'oblidés de canviar la placa i quedessin marit i muller retratats junts, somrient-se l'un a l'altre..!

En veure aquella fotografia, amb-

dós s'enterniren i corregueren a retrobar-se, vivint sempre feliços tal com diuen en els contes. I en Quico fou l'hereu, que ben merescut s'ho tenia.

UN RETALLET DE CADA COSA.

Revisor curt de vis à: El paquet l'ha de posar al porta-equipatge, senyor!

Anant doctó a tallar
la cama a un boig, molt formal
l'hermano de l'hospital
així li va preguntar:
— No hi ha medi, doctó Ambrós
de deixar-lo igual i dret?
I el boig digué: — Sí, ximplet!
Tallant-me-les totes dos!

P.

FAULES D'ISOP

LIII.— El pescador i el peixet

Un pescador havent tirat la xarxa al mar tragué un peixet. Aquest era petit i suplicà que no l'agatés llavors encara sinó que el deixés anar; quan jo hagi crescut i sigui gran, deia, em podràs agafar i et seré de major utilitat. — Jo fóra un neci, digué el pescador, si deixés anar la presa que tinc a les mans encara que sigui petita, per esperar la que hagi d'aplegar per grossa que fos.

Moralitat: La falla demostra que fóra insensat el que per esperar coses majors deixés les petites que té entre mans.

Un dels arbres més útils és el cocoter. Hom pot viure sense res més que els productes d'aquest arbre.

Amb el tronc es poden fer cases i mobles. Les fulles serveixen admirablement per la teulada. La poncella de la flor del coco es pot menjar com una carxofa i se'n pot fer confitura car conté gran quantitat de sucre.

Amb la pulpa i suc dels cocos verds es pot fer crema i llimonada i els cocos madurs donen també menjar i beguda.

Amb les closques es poden fer utensilis de cuina i amb les fibres que les recobreixen es poden teixir estores, sacs, etc.

S'estan fent unes cases barates tan petites que els que hi habitin no tindran lloc per queixar-se.

«El vi és una maledicció» escriu un antialcoholista. El que beu el meu taberner és una maledicció molt fluixa, així com malviatge o caratsus.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

En marxar cap a l'Havana
el xicot gran de l'Anton
li digué el senyor Ramon:
— Torna amb una americana
— Si puc omplir la butxaca
el xicot va contestar
més prefereixo tornar
amb levita o bé amb casaca.

E. BENAGES

Un dia Madame Piteu
presentà a una reunió
un home lleig de debò
dient que era el futur seu.
I un que el mirava: — En efecte,
— va exclamar en veu molt alta; —
per ser futur res li falta,
sols que és futur imperfecte.

M. M.

Sigui de dia o de nit
per tart que sigui o de jorn,
la tia Pepa del forn
Lladre! li diu al marit.
I ell, que moure no vol bregues,
sol respondre a sa floreta:
— Lladra si et sembla, Pepeta,
ladra, però no em mossegues.

C. LL.

En un hostel que jo sé
hi menjava un ric pagès;
avar a no poder més
i ton'o a més no podé.
Com va veure l'hostalé
que escatimava el menjà
digué: — Els quartos pots guardà,
ja se'ls fa el teu fill malbé!
— Ell gasta? Doncs jo també!
Vinga un quarto més de pa!

F.

Blai sempre diu que està al frente
d'una casa de comerç.
I és cert, perquè viu davant
d'un important magatzem.

R. S.

Assassi i me'ge combaten
per dur gent al paradís.
El primer, per matà el matei.
El segon, mata amb permís.

A. i A.

— Què és el que penses, Aleix?
— Cregues que no penso rē.
— Ara veges! Jo també
estic pensant el mateix!

P. BUNYEGUES

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 538 — Joan Mauri

N.º 539 — Montserrat Baró

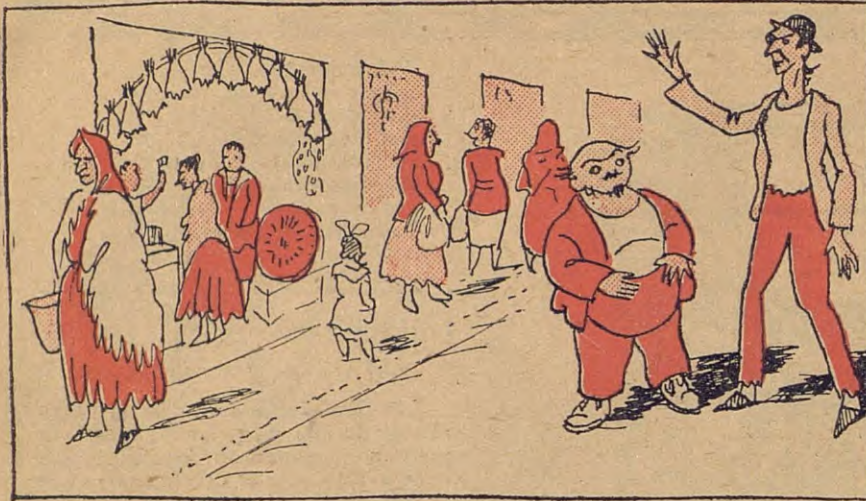
N.º 540 — Gabriel Múnné

N.º 541 — Antoni Ribó

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Com que són gent de consciència
ara faran penitència

— Balaga, fas massa greix
i hauràs de menjar de peix.

— Ai Baliga, m'és molt agre
el tenir de fer de magre.

Mes, altre remei no hi ha
i roben un bacallà.

Aquest sí que amb propietat
és un bacallà esqueixat

El guàrdia i la botiguera
els han seguit al darrera.

— Alto, nois! A la presó!
— No hem robat pas, no senyó!

TONI

— Amb eixa marca clà es veu
que aquest bacallà és ben meu.

— Doncs no en digui bacallà,
Jo en diria va xerrà

— Ai Balaga! A la preso
dejunarem de debò!